

men har maattet regne den fra det Tidspunkt, da Afgiftsberegningen foreligger som endelig, men der synes da paa den anden Side kun at være Grund til at indrømme de paagældende en ganske kort Betalingsfrist.

Da der, naar først Afgiften er beregnet, ikke kan være nogen særlig Fare for, at de paagældende skulde kunne undrage sig Afgiftens Betaling, har man ikke fundet det nødvendigt at foreslaa nogen Straffebøde for Oversiddelse af Betalingsfristen, men har anset det for tilstrækkeligt at kræve en passende Morarente, naar Fristen oversiddes. Størrelsen af den foreslaaede Morarente svarer til den, der er foreskrevet i § 27 i den kommunale Skattelov af 15. Maj 1903; kun har man beregnet den dagevis i Stedet for maanedsvis.

De nærmere Regler angaaende Stedet for Afgiftens Indbetaling har man anset det for rettest at forbeholde Finansadministrationen Fastsættelsen af, men for at lette Skifteforvalterne deres Virksomhed med Hensyn til Afgiftens Inddrivelse er det paalagt de afgiftspligtige inden en vis kort Frist at dokumentere Afgiftens Erlægelse for vedkommende Skifteforvalter.

Endelig er i § 34 givet forskellige Regler for, hvem Ansvar for Afgiftens Berigtigelse paahviler. Særlig hvor det drejer sig om Arv, der tilfalder Udlændinge, og hvor man derfor ofte vil være udelukket fra at gøre Ansvar gældende mod Arvingerne selv, maa man anse saadanne positive Regler for ønskelige. Det naturlige synes at være at holde sig til vedkommende Udlændings Repræsentant her i Riget, for saa vidt en saadan findes, og ellers til den sidste herværende Besidder af de afgiftspligtige Midler, men i visse af de i § 6 omhandlede Tilfælde kan det tænkes, at heller ikke nogen saadan lader sig paa-vise. Der er da ikke andet tilbage end at holde sig til selve de arvede Ejendomme eller Rettigheder.

Til § 35.

Indberetninger som de i denne Paragraf omhandlede indsendes allerede nu af Overformynderiet, men man maa anse det for ønskeligt, at Anmeldelsespligten udvides til at omfatte ogsaa andre Embedsautoriteter saavel som Bestyrelserne for offentlige Stiftelser og Pengeinstituter, der have baandlagte Midler under Bestyrelse, idet det herved i høj Grad vil lettes for de vedkommende Myndigheder at paase, at de skyldige Afgifter erlægges, særlig i de

i § 4 litr. b. og c. og i § 15 omhandlede Tilfælde, og denne Anmeldelsespligt vil næppe kunne have nogen Betænkelighed, naar henses til Arten af de Begivenheder, hvortil den knyttes, i Reglen Dødsfald, Ægteskaber og lign.

Til § 36.

Denne Paragrafs 1ste Stykke svarer til § 27, 2det Stykke, i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 15. Maj 1903, og da det her udelukkende vil komme til at dreje sig om Oplysninger angaaende afdøde Personers Formuesforhold, hvilke dog som Regel maa komme til en større Kreds af Personers Kundskab, ligesom ogsaa her ved Antallet af de Forespørgsler, hvorom der kan være Tale, bliver stærkt begrænset, kan Bestemmelsen neppe fremkalde nogen Ulempe.

Ved Paragraffens 2det Stykke er der tillagt Skifteforvalterne Beføjelse til at afæske ogsaa private Personer Erklæring angaaende visse nærmere angivne Forhold, der kunne have Betydning for Afgiftsberegningen i de af dem behandlede Boer. En saadan Regel maa anses for nødvendig for at sætte Skifteforvalterne i Stand til paa fyldestgørende Maade at opfylde de dem ved §§ 23 og 31 paalagte Pligter, og Svarene ville jo kunne gives med ringe Ulejlighed.

Naar i Paragraffens 3die Stykke Afgørelsen af Tvistigheder vedrørende Anvendelsen af de i de to første Stykker indeholdte Regler foreslaas henlagt til Finansministeriet, er Grunden hertil den, at disse Regler vilde blive praktisk uanvendelige, hvis Spørgsmaalet om deres rette Fortolkning i hvert enkelt Tilfælde skulde kunne gøres til Genstand for en maaske langvarig Rettergang. Centraladministrationens Afgørelse maa sikkert ogsaa anses for tilstrækkelig betryggende, hvor det som her kun drejer sig om en Pligt til at meddele Oplysninger af en bestemt begrænset Art.

Til §§ 37 og 38.

Den første af disse Straffebestemmelser, der angaar Fordølgelse af afgiftspligtige Erhvervelser, svarer til Bestemmelserne i Fd. 12. Septbr. 1792 § 10 1ste Pkt. og Fd. 8. Febr. 1810 § 9 2det Pkt.

Den anden, der angaar en kvalificeret Art af Fordølgelser, svarer til § 42 i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 15. Maj 1903, kun at man under Hensyn til Størrelsen af de Afgiftsbeløb, hvorom det her hyppigt vil dreje sig, har nedsat Multiplum fra 10 til 5. Desuagtet vil